

РЕШЕНИЕ

№ 28687

гр. София, 16.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 19.06.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Анета Юргакиева

ЧЛЕНОВЕ: Мая Сукнарова

Спас Спасов

при участието на секретаря Елица Делчева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **4715** по описа за **2026** година докладвано от съдия Мая Сукнарова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба от директора на Дирекция „Анализ на риска и оперативен контрол“ към „Агенция пътна инфраструктура“ при МРРБ, подадена чрез упълномощения процесуален представител юрк. Г. Н., срещу решение № 969 от 19.03.2026 г. по АНД № 13971/2025 г. на Софийски районен съд, 10-и състав, с което е отменено негово наказателно постановление № 9444/25.06.2025 г. С издаденото НП спрямо ответника Е. А. М., на основание чл.53, ал.1, т.2, предл. 1 от Закона за пътищата (ЗП) е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 2000 лева за нарушение по чл.26, ал.2, т.1, б.,„а“, предл. 1 от ЗП във вр. с чл.5, ал.1, т.1, б.,„а“, чл.5, ал.1, т.2, чл.5, ал.1, т.3, б.,„в“, чл.8, ал.1 и чл.37, ал.1, т.1, предл. 1 от Наредба № 11/03.07.2001 г. на МРРБ за движение на извънгабаритни и/или тежки пътни превозни средства.

С касационната жалба се твърди, че решението е неправилно като постановено в нарушение на материалния и на процесуалния закон. Касаторът излага доводи, че конкретните обстоятелства около нарушението са установени от разпитания по делото свидетел и приложените писмени доказателства. Твърди се още, че АУАН и НП са издадени от компетентен орган, както и че същите съдържат изискуемите реквизити и че при издаването им не са допуснати нарушения, водещи до тяхната отмяна. Прави се искане за отмяна на обжалваното решение и за потвърждаване на наказателното постановление, а в условията на евентуалност – за връщане на делото на СРС за преквалификация на деянието по по-благоприятния за наказаното лице Закон за

движението по пътищата (ЗДвП), по аргумент от чл.3, ал.2 и чл.63, ал.7, т.1 от ЗАНН и Тълкувателно решение № 8 от 16.09.2021 г. на ВАС по т. д. № 1/2020 г., ОСС, I и II колегия. Претендира разноси и прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар.

Ответникът – Е. А. М., в писмен отговор оспорва жалбата като неоснователна и претендира разноси.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

Настоящият XIV касационен състав на Административен съд – София град, намира касационната жалба като подадена от надлежна страна, при наличие на правен интерес, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт и в срока по чл.211, ал.1 от АПК за процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Настоящият касационен състав, след извършена служебна проверка на решението за валидност, допустимост и съответствие с материалния закон съгласно чл. 218, ал. 2 и чл. 220 от АПК, намира фактическите положения, приети за установени от СРС, за пълни, обективни и почиващи на надлежно събрани и обсъдени доказателства, поради което ги кредитира в пълнота и не намира основание за тяхното преповтаряне.

В случая СРС законосъобразно се е позовал на Тълкувателно постановление № 2 от 08.10.2025 г. по тълк. д. № 5/2023 г. на Общото събрание на съдиите от Наказателна колегия на Върховния касационен съд и Първа и Втора колегия на Върховния административен съд, задължително за органите на съдебната власт по силата на чл.130, ал.2 от Закона за съдебната власт. Същото регламентира, че водачът на извънгабаритно или тежко пътно превозно средство, който управлява такова по пътищата, отворени за обществено ползване, без разрешение, извършва нарушение по чл.177, ал.3, т.1 във вр. с чл.139, ал.1, т.2 от ЗДвП, а не по чл.26, ал.2, т.1, б.,,а“ от ЗП, когато не е собственик на превозното средство или лицензиран превозвач, осъществяващ превоза, съответно не е наредил превоза.

По делото е безспорно установено, а и не се твърди обратното от касатора, че жалбоподателят Е. А. М. е водач, който е управлявал процесното превозно средство в изпълнение на трудовите си задължения, без да се явява негов собственик или лицензиран превозвач, осъществяващ превоза.

По силата на цитираното тълкувателно постановление, горното изключва същият да бъде годин субект на нарушението по чл.26, ал.2, т.1, б.,,а“ от ЗП, съответно на административното наказание по чл.53, ал.1, т.2 от ЗП, като би могъл да носи отговорност единствено по чл.177, ал.3, т.1 във вр. с чл.139, ал.1, т.2 от ЗДвП.

Съдът намира, че следва да остави без уважение и алтернативното искане на касатора за връщане на делото на СРС за преквалификация на основанието с оглед налагане на по-благоприятно за дееца наказание по арг. от чл.3, ал.2 и чл.63, ал.7, т.1 от ЗАНН. Разясненото с Тълкувателно решение № 8 от 16.09.2021 г. на ВАС правомощие на въззивния съд да приложи закон за същото, еднакво или по-леко наказуемо нарушение, без да отменя НП, предполага запазване на съставомерните факти. В настоящия казус нарушението по чл.139, ал.1, т.2 от ЗДвП има различен субект, различен предмет на защита и различни съставомерни факти спрямо нарушението по чл.26, ал.2, т.1, б.,,а“ от ЗП, за което е ангажирана отговорността с процесното НП, поради което не е налице същото, еднакво или по-леко наказуемо нарушение, а различен фактически състав, за който не е било повдигнато обвинение с надлежен АУАН. Преквалификация в тази насока би довела до съществено изменение на предмета на административнонаказателното обвинение, което е недопустимо.

С оглед направените по-горе констатации, доколкото жалбоподателят пред СРС не е годин субект на това нарушение, последващ анализ на останалите касационни основания, касателно

редовността на административнопроизводствените действия и доказаността на нарушението по чл.26, ал.2, т.1, б.,,а“ от ЗП, се явява безпредметен.

По изложените съображения обжалваното решение като правилно следва да бъде оставено в сила. При този изход от спора и своевременно направеното искане за разноси от страна на ответника, съдът намира, че такива следва да му бъдат присъдени. Според представения списък на разноските по чл.80 от ГПК се претендира присъждането на 300 евро за възнаграждение за един адвокат, определено по реда на Наредба № 1/09.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа. В представения по делото договор за правна защита и съдействие е посочено, че е предоставена безплатна правна помощ по чл.38, ал.1 от Закона за адвокатурата (ЗА). Съгласно чл.38, ал.2 от ЗА, в случаите по ал.1, ако в съответното производство насрещната страна носи отговорност за разноси, адвокатът или адвокатът от Европейския съюз има право на адвокатско възнаграждение. Съдът при определяне на разноските за адвокат прилага чл.36, ал.3 и 4 и осъжда другата страна да го заплати. Предвид претендирания размер 300 евро и направеното от касатора възражение за прекомерност, съдът следва да съобрази чл.18, ал.2 във вр. с чл.8, ал.1 във вр. с чл.7, ал.2, т.2 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа, съгласно който адвокатското възнаграждение следва да бъде „400 лв. плюс 10 % за горницата над 1000 лв.“, т.е. 500 лева, която сума се равнява на 255,65 евро. На основание чл.38, ал.2, вр. ал.1 от Закона за адвокатурата тази сума следва да бъде платена в полза на адв. В. В..

Водим от горното и на основание чл.221, ал.2, предл. 1 от АПК, Административен съд – София град, XIV касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 969 от 19.03.2026 г. по АНД № 13971/2025 г. на Софийски районен съд, 10-и състав.

ОСЪЖДА Агенция „Пътна инфраструктура“ да заплати на адвокат В. В. от АК-П. сумата от 255,65 евро разноси за адвокатска защита.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: